

РЕШЕНИЕ

№ 7548

гр. София, 14.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 08.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **6758** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – 178 от АПК във връзка с чл.28 от Закона за хазарта.

Образувано е по жалба на [фирма] срещу Решение № 000030-2324 от 16.06.2021г на Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите с което на осн. чл.17 ал.1 т.16 от ЗХ във връзка с чл.7 от ЗДТ е оставено без уважение искане от 31.05.2021г на жалбоподателя за възстановяване на платена с вносна бележка № 4123219 от 26.04.2021г по сметка на НАП държавна такса по чл.30 ал.6 от ЗХ в размер на 100 000 лв. като неоснователно.

Въведени са твърдения за незаконосъобразност на атакувания административен акт. Твърди, че по арг. от § 86 от Преходните и Заключителни разпоредби към Закона за изменение и допълнение на закона за хазарта(обн. - ДВ, бр. 69 от 4. 08. 2020 г.) не се предвижда обратно действие на новосъздадените такси по чл.30 ал.6 от ЗХ (Нова - ДВ, бр. 69 от 2020 г.). Искането за продължаване срока на издадения лиценз било от 27.05.2020г , тоест преди влизане в сила на чл.30 ал.6 (Нова - ДВ, бр. 69 от 2020 г.), поради което и таксата по чл.30 ал.6 е недължимата и подлежи на възстановяване. Моли да се отмени решението. Претендира разности.

Ответникът – изпълнителният директор на Националната агенция за приходите /НАП/ в придружително писмо и в с.з чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Претендира юриск.възнаграждение.

СГП, редовно призована не изпращат представител.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, след като обсъди доводите на

страните и прецени по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

По повод подадено искане от 27.05.2020г , с Решение на изпълнителния директор на НАП от 11.03.2021г е продължен срока на издаден лиценз с 10 години на Ф. О. за организиране на хазаратни игри с игрални автомати в игрална зала в [населено място], [улица].

С вносна бележка от 26.04.2021г Ф. О. на осн. чл.30 ал.6 от ЗХ е внесло сумата от 100 000 лв по сметка на НАП.

С искане от 31.05.2021г Ф. О. е поискал от НАП да му бъде възстановена преведената по сметка на НАП с вносна бележка от 26.04.2021г сума като недължимо платена по арг. от § 86 от Преходните и Заключителни разпоредби към Закона за изменение и допълнение на закона за хазарта(обн. - дв, бр. 69 от 4. 08. 2020 г.).

По повод искането е постановено и оспореното в настоящото производство Решение № 000030-2324 от 16.06.2021г на Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите с което на осн. чл.17 ал.1 т.16 от ЗХ във връзка с чл.7 от ЗДТ е оставено без уважение искане от 31.05.2021г на жалбоподателя за възстановяване на платена с вносна бележка № 4123219 от 26.04.2021г по сметка на НАП държавна такса по чл.30 ал.6 от ЗХ в размер на 100 000 лв. като неоснователно. За да издаде процесният акт, ответникът е изложил, че таксите по чл.30 ал.1 и ал.6 от ЗХ се дължат в условията на кумулативност на различни основания. Със ЗИД на ЗХ обн. - ДВ, бр. 69 от 4. 08. 2020 г. била създадена изцяло нова ал.6 на чл.30, тоест били въведени изцяло нови критерии по отношение режима на облагане с държавни такси. ИД на НАП при условията на обвързана компетентност бил длъжен да събере всички предвидени в законодателството такси.

Жалбата е процесуално допустима депозирана в преклузивния срок по чл. 28, ал.1 от ЗХ и при надлежно упражнено право на оспорване от лице с правен интерес, чиито права и законни интереси са засегнати от оспорения акт.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, в пределите на неговата власт, съгласно разпоредбата на чл.17, ал.1, т.16 от ЗХ

Оспореното решение е издадено при спазване на установената форма и при спазване административно производствените правила.

Оспореният акт е мотивиран, спазено е изискването за форма /чл. 59 от АПК/, доколкото съдържа фактически и правни основания за издаването си.

Актът, предмет на обжалване обаче, е засегнат от релевираното с жалбата отменително основание по чл. 146, т 4 от АПК.

Към датата на подаване на искането -27.05.2020г за продължаване срока на издадения на жалбоподателя лиценз е била в сила нормата на чл.30 ЗХ преди изменението ѝ с ДВ бр.69 от 4 август 2020г. Тоест, към този момент не е съществувала ал. 6 (Нова - ДВ, бр. 69 от 2020 г.) според която за издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 25 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 50 000 лв., когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. За издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 10 години се събира еднократна държавна такса в размер на 100 000 лв. Към момента на издаване

на решението за продължаване срока на действие на лиценза- 11.03.2021г вече е била в сила сочената ал.6 на чл.30 от ЗХ. Това е дало основание и на органа да приеме дължимост на таксата по чл.30 ал.6.

Същевременно § 86 ал.1 от ПЗР на ЗИДЗХ /ДВ бр. 69 от 2020 г./ предвижда, че образуваните и неприключени до влизането в сила на този закон производства по искания за издаване на лиценз, продължаване или промяна в издаден лиценз, утвърждаване на типовете и модификациите на игралното оборудване, джакпот системите, игралния софтуер, включително централната компютърна система, системите за онлайн залагания, комуникационното оборудване, включително контролния локален сървър, и устройствата на самообслужване за организиране на лотарийни игри, допустими за използване на територията на страната, се довършват при досегашните изисквания в 6-месечен срок от влизането в сила на този закон, освен ако този срок е по-кратък от срока, предвиден в закона за произнасяне. § 86 ал.1 е напълно приложим в случая. Искането за продължаване действието на лиценза е подадено преди влизане в сила на ЗИД на ЗХ обн.ДВ бр 69 / 2020, а решението за продължаване срока на действие е след влизане в сила на закона. Следователно, и по арг. на § 86 приложима е редакцията на чл.30 от ЗХ преди изм с ДВ бр 69/ 2020, при която ал.6 не е съществувала. При очертаното съдържание и последователност на възникване и развитие на правоотношението в случая сме изправени пред хипотезата на приложение на нормативния акт, преди изменението ДВ бр.69 /2020 към заварено правоотношение.

С оглед горното, дължимите от жалбоподателя държавни такси са регламентирани в чл. 30 ал.1 от ЗХ в редакцията преди изм ДВ БР.69 /2020., съгласно която за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи, за издаване на лицензи по този закон, с изключение на лицензи за онлайн залагания, за издаване на удостоверения с вписани промени по издадени лицензи, както и за извършване на други административни услуги, се събират държавни такси по тарифа, приета от Министерския съвет по предложение на министъра на финансите. Според чл.4 от Тарифа за таксите, които се събират по Закона за хазарта в приложимата редакция (Изм. - ДВ, бр. 17 от 2014 г., в сила от 28.02.2014 г.) за продължаване действието на издаден лиценз по чл. 36, ал. 1 се събира съответната такса по чл. 3, ал. 1. В случая дължимо е събирането на таксата по ал.1 на чл.30 /преди изм ДВ бр 69 /2020/, не и таксата по новосъздадената ал. 6 на чл.30.

Според чл. 46 от Закона за държавните такси (Нов - ДВ, бр. 62 от 2002 г.) недължимо платени такси се връщат по искане на заинтересованата страна. Тази разпоредба не противоречи на чл.30 ал.2 от ЗХ в относимата редакция според която платените държавни такси за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи не подлежат на възстановяване независимо от решението на Комисията. Чл 46 от ЗДТ касае случаите на платени без правно основание такси, какъвто е и процесния, а по чл.30 ал.2 ЗХ се дължат такси, тоест има основание за внасянето им, но при неблагоприятно решение за адресата, не следва да се възстановяват. По изложените съображения, внесената такса по чл.30 ал. 6 в размер на 100 000лв. е недължимо платена и следва да бъде възстановена на Ф. О. при условието на чл. 46 от ЗДТ. Оспорваното решение следва да бъде отменено, като незаконосъобразно и преписката следва да бъде изпратена на ответника за ново произнасяне, съобразно мотивите на настоящото

решение.

Относно разноските: С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, дължими са на жалбоподателя разноски в размер на д.т. 50 лв. и адвокатско възнаграждение. Ответникът обаче, е направил възражение за прекомерност, което съдът намира за основателно, предвид, че делото не се отличава с фактическа и правна сложност в сравнение с други дела от този вид, проведено е едно съд.заседание. В случая е приложима нормата на чл.8 ал.3 (Нова - ДВ, бр. 84 от 2016 г.) от Наредба 1/ 2004 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, според които за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 500 лв. Не е приложима ал.1 на същата разпоредба, относима към делата с материален интерес, тъй като в случая предмет на оспорване е адм акт, целта е отмяната му, а не спор свързан например с парично обезщетение. В настоящото производство съдът се произнася по законосъобразността на решението, и при установена незаконосъобразност няма правомощие да върне недължимо платената сума, а единствено да отмени оспореното решение и да изпрати преписката на органа с указания по тълкуването. Ето защо, адвокатското възнаграждение следва да се редуцира до минимума по чл.8 ал.3 от Наредбата № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно 500 лв. Общата сума която ответникът следва да заплати на жалбоподателя е 550 лв. С оглед изхода на спора на ответника не се дължи юриск.възнаграждение.

Водим от изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 000030-2324 от 16.06.2021г на Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите

ИЗПРАЩА делото като преписката на Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите за ново произнасяне в срок от 14 дни от влизане в сила на съдебното решение, съобразно указанията на съда по тълкуването и прилагането на закона, дадени в това решение.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите /НАП/ да заплати на [фирма] сумата от 550 /петстотин и петдесет/ лева разноски.

Решението подлежи на обжалване в 14 дневен срок от съобщаването му на страните пред ВАС.

СЪДИЯ: